

浪蕩江湖

之藥師 ①

ยุทธจักร
เริงรมย์
ตอน พิษโอสถ

ทดลองอ่าน

ชวีดิอ 緒慈 เขียน
เมียนเปาตำเทริน แผล
Lina Ngo ทาว

浪蕩江湖¹
之藥師
ยุทธจักร
เรณูสมัย
ตอน ฟ้าใส

浪蕩江湖²
之藥師
ยุทธจักร
เรณูสมัย
ตอน ฟ้าใส

ทดลองอ่าน

ชวีตติ ฐิติ
เขียนแปลไทย
Lina Ngo

every

ชวีตติ ฐิติ
เขียนแปลไทย
Lina Ngo

ทดลองอ่าน

浪蕩江湖¹
之藥師
ยุทธจักร
เรณูสมัย
ตอน ฟ้าใส

浪蕩江湖²
之藥師
ยุทธจักร
เรณูสมัย
ตอน ฟ้าใส

ทดลองอ่าน

ยุทธจักรเริ้วรอย ตอน พิชัยอสถ 1

ชวี่อื้อ 緒慈 เขียน เมียนเปาฉาเหริน แปล

《浪蕩江湖之藥師 上、中、下》緒慈 Xu Ci

Vol. 01

Copyright © 2006 Uei Shiang Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2385-3

ภาพประกอบ Lina Ngo

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 559 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งนะคะกับนิยายแปลจีนของเอเวอร์วาย และแน่นอนว่าในครั้งนี้เราก็ขอแนะนำเรื่องราวที่มีหลากหลายรสชาติอีกเช่นเคย จัดเต็มกับแนวกำลังภายในที่มีกลิ่นอายผจญภัยเข้มข้น ผงด้วยอารมณ์ขันตลอดทั้งเรื่อง รับรองว่าอ่านไปจะต้องเอ็นดูตัวละครหลายๆ ตัว โดยเฉพาะพระเอก...และนายเอก...ของเรานั้นจะทำให้ท่านผู้อ่านทั้งอมยิ้ม บางคราวก็หม่นได้ หรืออาจจะสะเทือนใจไปกับบางฉากบางตอนจนเผลอลุ้นเอาใจช่วยไปกับทั้งคู่โดยไม่รู้ตัว รู้สึกตัวอีกทีก็ต้องหยิบเล่มต่อไปมาพลิกอ่านแน่นอนค่ะ ขอให้มีความสุขกับเรื่องราวในหน้าถัดไปนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

คำคืนที่แสงจันทร์ส่องสว่างและเงียบสงัด วันนี้เป็นวันเกิดปีที่เท่าไรไม่รู้ของอาจารย์ ในหุบเขายังเหลือศิษย์ที่ศิษย์น้องฉลองวันเกิดให้อาจารย์อีกสองสามคน ตีมันกันจนเดินโซซัดโซเซ

อากาศหนาว หลายคนกอดกันนอนหลับในห้องโถงใหญ่ หลายคนรำกระปี่จนเสียงลมดังหวีดหวิวอยู่ที่ลานด้านนอก จ้าวเสี่ยวซุนคือหนึ่งในหลายคนที่ยังมีสติแจ่มใสอยู่ เพราะตนเองเป็นคนเดียวที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ดื่มสุรา

ความจริงเขาอายุสิบแปดปีแล้ว อาจารย์ยังไม่ให้เขาดื่มก็ออกจะอภัยให้ไม่ได้ไปบ้าง ดังนั้นเขาจึงแอบหยิบสุราดอกท้อบ่มนานปีซึ่งวางไว้ข้างโต๊ะมาไหหนึ่ง ตั้งใจว่าจะเอากลับไปดื่มให้หน้าใจที่ห้อง ดื่มสุราจนหมดไหแล้วค่อยเอากลับมาโยนทิ้งที่ห้องโถงก็ได้ แบบนั้นต้องไม่มีใครรู้แน่

เด็กหนุ่มมกอดไ้กระโดดโลดเต้นอย่างสำราญใจ คาดไม่ถึงว่าความอึดเอบใจจนเกินเหตุนี้ทำให้เขาสะดุดตรงนอกหน้าต่างห้องอาจารย์ล้มคะมำลงไปในแปลงดอกไม้ ทั้งตัวเปียกชื้นไปด้วยสุรา

"ใคร!" คนที่อยู่ในห้องโศตประสาตดียิ่ง แคเสียงเบาๆ ก็ยังได้ยิน

เสี่ยวซุนรีบกลั้นหายใจ หากถูกจับได้ว่าขโมยสุราจะต้องแย่แน่

หน้าต่างถูกผลักเปิดออกซำๆ เสี่ยวซุนหรีตาเห็นศิษย์พี่รองชะงักงันหน้าออกมาตรวจดูรอบๆ ลักพักแล้วจึงหับหน้าต่างปิด เสียงสนทนาจากในห้องดังแว่วมาเป็นน้ำเสียงที่อ่อนแรงของอาจารย์ "เสียงลมกระมัง"

เสียวซุนกลืนหัวเราะอยู่ในใจ โชคดีที่ไม่ถูกจับได้ ไม่รู้ว่าอาจารย์กับศิษย์พี่รองกำลังคุยอะไรกันอยู่ เขาจึงแอบฟังต่อไป

"เฮ้อ..." อาจารย์ถอนหายใจ

"วันนี้เป็นวันเกิดของท่าน อย่าคิดมากอย่างนั้นเลย"

เสียวซุนได้ยินน้ำเสียงของทั้งสองคนไม่ค่อยว่าแรง ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นวันดีแต่ทุกข์ แต่กลับทอดถอนใจโดยที่ไม่กลัวเลยว่าถอนหายใจหนึ่งครั้งแล้วอายุจะสั้นลงหนึ่งด้วยซ้ำ*

"ศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าเพิ่งจะออกไปข้างนอกได้ไม่กี่ปี ทำไมถึงได้ก่อเรื่องมากมายขนาดนั้น" น้ำเสียงของอาจารย์ฟังดูสนใจ "หากไม่ใช่เพราะเจ้าห้ากับเจ้าหกกลับหุบเขามาเล่าเรื่องพวกนั้นให้ฟัง ข้าก็ยังไม่รู้หรอกว่าเขาออกไปก่อเรื่องข้างนอกจนเละเทะเช่นนั้น"

ศิษย์พี่รองกล่าวตอบว่า "อาจารย์ ท่านอยากเรียกศิษย์พี่ใหญ่กลับมาหรือ ถ้าหากท่านยอมออกจากหุบเขาไปเกลี้ยกล่อมเขาละก็..."

"นิสัยอย่างเขาใครจะไปเกลี้ยกล่อมได้" อาจารย์บอเสียงเศร้า

"อาจารย์ ท่านเป็นห่วงศิษย์พี่ใหญ่มาโดยตลอด"

"เฮ้อ... ข้าแค่กลัวว่าสุดท้ายแล้วเด็กคนนั้นจะไม่ได้มีจุดจบที่ดีนัก เลี้ยงกับมือมาจนโต... สุดท้าย... หากรู้แต่แรก ตอนนั้นไม่ควรให้เขาออกจากหุบเขาเลย..." อาจารย์พูดเสียงขาดเป็นช่วงๆ ลมหายใจสับสน อาจเพราะงานวันเกิดวันนี้ใช้เวลาอยู่กับศิษย์อย่างพวกเขามาทั้งวันจนเหนื่อยล้า

เสียวซุนที่อยู่นอกหน้าต่างยัดให้สุราไว้ กลิ่นสุราดอกท้อที่บ่มนานปีปะทะเข้าจมูก ส่งกลิ่นอบอวลจนเขารู้สึกทั้งมันทั้งหนักหัว

เดิมทีแอบฟังอยู่ข้างนอก ฟังไปฟังมา อาจารย์กับศิษย์พี่รองคุยกันตั้งแต่เรื่องออกจากหุบเขาไปจนถึงความวุ่นวายข้างนอก แล้ววกกลับมาเรื่องที่ศิษย์พี่ใหญ่ออกไปจากหุบเขาเทพเซียนแล้วถูกจับได้ ไม่รู้ว่าหุบเขาเทพเซียนที่ปลีกวิเวกไม่ยุ่งเกี่ยวทางโลกในช่วงร้อยปีมานี้จะยังสงบสุขไปได้อีกนานเท่าไร

เสียวซุนยกให้สุราแล้วเอนหน้ากรอกลงไปหลายอึก เห็นพระจันทร์

* หนึ่งด้วยซ้ำ เป็นคำเปรียบหมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่ายับได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

บนท้องฟ้ากลายเป็นสองดวง แล้วก็กลายเป็นสี่ดวง เขาหยักยกมุมปากยิ้มกว้าง
เพิ่งจะกลืนลงคอก็ทำให้คนโง่งนแล้ว สุราดอกท้อของอาจารย์ให้
ข้างร้ายกาจเหลือเกิน

เสี้ยวขุนกอดสุราที่เหลือครึ่งไหพลางยิ้มสดใส ปีนออกมาจาก
แปลงดอกไม้ทั้งที่ตัวเอียง ระมัดระวังไม่ส่งเสียงดังเกินไปเพื่อไม่ให้คนในห้อง
พบว่าเขาแอบฟังอยู่ข้างนอก

"พวกเจ้าโตๆ กันหมดแล้ว อาจารย์ก็ดูแลไม่ได้มากขนาดนั้นแล้ว...
ในบรรดาศิษย์ที่ศิษย์น้องก็มีศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องแปดของเจ้าที่ยังทำให้
ข้าเป็นห่วง... สื่อโง่เขลาคงไม่สนใจแล้ว... เสี้ยวขุนที่ยังไม่โตก็ก่อเรื่องได้ง่ายๆ...
อยู่ในหุบเขาก็น่าดี..."

ตอนที่เขาค่อยๆ เดินไปไกลจากห้องปีกข้างมากขึ้นเรื่อยๆ น้ำเสียงของ
อาจารย์กับศิษย์พี่รองที่คล้ายเสียงทอดถอนใจก็ยังคงแว่วตามเขามา "ถ้าหาก
ออกจากหุบเขาไปแล้วนะ..."

ศิษย์พี่ใหญ่ที่อยู่ข้างนอกไม่ได้กลับมาเลย อาจารย์ถอนหายใจไม่หยุด
ก็เพราะเขาระวัง!

ข้างนอก...ทำไมศิษย์พี่ใหญ่ออกไปแล้วจึงไม่กลับมาล่ะ

หลายปีมานี้เขาอยู่ในหุบเขาจนเบื่อแล้ว อยากออกไปผจญภัยเหมือนกัน
ศิษย์พี่จะต้องรู้สึกว่ที่นี่อุดอู่น่า จึงได้อยู่ในโลกแห่งแสงสีจนตัดใจกลับมาไม่ได้!

เด็กหนุ่มผละกลับมาที่ห้องอย่างเงิบๆ ค่อยๆ ละเลียดสุราดอกท้อ
ใบหน้าที่นับว่าหล่อเหลาเอาการอาบย้อมสีแดงกำเพราะฤทธิ์สุรา หัวเราะเซ่อซ่า
หรือดวงตาดอกท้อพราวมาเป็นเส้น มองพระจันทร์เสี้ยวที่ดูดังตะขอ

อาจารย์ทอดถอนใจเพราะศิษย์พี่ใหญ่ เขาแค่ไปพาศิษย์พี่ใหญ่กลับมา
ก็จบเรื่องแล้วใช่ไหม

ตั้งแต่ที่ตนเข้ามาในหุบเขาก็ไม่เคยทำผลงานอะไรให้กับที่นี่ ในเมื่อ
ศิษย์พี่รองเรียกศิษย์พี่ใหญ่กลับมาไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นให้เขาลองดูแล้วกัน!
แบบนี้ข้อหนึ่งคือได้ตอบแทนบุญคุณที่อาจารย์อบรมเลี้ยงดูเขา ข้อสองคือ

ถือโอกาสออกไปดูดอกไม้ใบหญ้าก็ดีเหมือนกัน

"เอาอย่างนี้แหละ!" เสี่ยวซุนยืนขึ้นแล้ววางไหสุราไว้ด้านข้าง กางผ้าออก แล้วเอาเสื้อผ้า ขวดยา ก้อนเงิน เศษเงินเล็กๆ น้อยๆ และทุกอย่างที่นึกได้ใส่ลงไป จากนั้นก็ม้วนขึ้นสะพายหลัง ดับตะเกียงในห้องแล้วตั้งประตูเปิดกำลังจะออกไป

"ฮะ เกือบลืมไปเลย!" เขากลับมาเอาสุราดอกท้อที่ดื่มเหลือไว้ใส่กระเป๋าน้ำ รัดไว้ที่เอวอย่างแน่นหนา จากนั้นก็เดินออกไปโดยไม่หันกลับมา

บรรดาศิษย์พี่ที่ร่ำร่ำกระป๋องอยู่ที่ลานหลังเป็นตายกันหมดแล้ว ตลอดทางที่เสี่ยวซุนเดินออกไปไม่มีใครตื่นมาเห็นเขาสักคน แน่แน่นอนว่า ย่อมไม่มีใครขัดขวางเขา

เขาเดินเร็วขึ้น เร็วขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายยังถึงขั้นใช้วิชาตัวเบาเหินทะยานไปในหุบเขาและท้องทุ่งที่ปกคลุมไปด้วยหมอก พุ่งนี้เมื่อทุกคนตื่นขึ้นมา แล้วหาเขาไม่พบ ไม่รู้ว่าจะโกลาหลอลหม่านกันหรือไม่

เขาที่กำลังเมามายิ่งและยิ้มไม่หุบเพราะความคิดเช่นนี้ไปตลอดทาง

เหมือนฝนตกไปแล้ว ทว่าโดยรอบคล้ายไม่ได้เจียบสงบขนาดนั้น

เสี่ยวซุนกำลังหลับสบายแต่กลับถูกปลุกด้วยเสียงอาวุธที่พาดฟันกัน พอลืมตาขึ้น ภาพตรงหน้าพร่ามัวจนมองเห็นไม่เหมือนของจริง ขณะทอดสายตามองไปยังภาพแปลกตาก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าตนเองอยู่ในศาลขอมช่อกลางเขาลูกไหนก็ไม่รู้ น้ำฝนแทรกผ่านกระเบื้องแตกๆ บนหลังคาศาลร้างที่มีได้ดูแลซ่อมแซมมานานปี หยดลงโตะบูชาที่มีฝุ่นจับหนา จนฝุ่นฟุ้งขึ้นมาเล็กน้อย

"ที่นี่...คือ...ที่ไหน..." เสี่ยวซุนถามตนเองอย่างตะกุกตะกัก สับสนนิดๆ ไม่รู้เลยว่าตนมาอยู่ในศาลทวดโธรมได้อย่างไร ก่อนหน้านั้นเพิ่งจะฉลองวันเกิดให้อาจารย์ กำลังดื่มกินอยู่กับเหล่าศิษย์พี่ทุกคนมิใช่หรือ

เขาดึงเสื้อผ้าบนร่าง พบว่าครึ่งหนึ่งนั้นแห้งแล้ว เสื้อคลุมด้านนอกเปื้อนทั้งโคลนและหญ้าแห้งคล้ายผ่านการคลุกดินมารอบหนึ่งอย่างไรอย่างนั้น แล้วอยู่ๆ พลันมีเศษชิ้นส่วนความทรงจำวาบผ่านเข้ามาในหัว เขาร้องอึกดังลั่น

นี่ก็ขึ้นได้ว่าพอกินข้าวเสร็จก็ฉวยโอกาสตอนที่ทุกคนเมาปลิ้นขโมยสุราดอกหอมมาดื่ม...ดื่มไปดื่มมา...จากนั้น...ก็ทำอะไรไม่ได้เลย...

คงไม่ได้วิ่งออกมาจากหุบเขาเทพเซียนแบบนี้หรือไม่ใช่ เสี่ยวซุนตะลึงงัน

เสียงต่อสู้อบๆ ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ และคล้ายมาถึงนอกศาลแล้ว

เสี่ยวซุนสะพายห่อสัมภาระแล้วพุ่งออกไปชมความคึกคักข้างนอกอย่างรีบร้อนโดยไม่สนว่าตนเองจะเลอะเทอะกระเซอะกระเซิงไปทั้งตัว

เขาสะกิดสองเท้าเบาๆ กระโดดขึ้นไปบนต้นไม้ ย่ำเหยียบบนกิ่งไม้หนาที่บแล้วแผ่นฝนไปข้างหน้า ฝ่าเท้าที่อ่อนช้อยและสง่างามทำใบไม้ร่วงหล่นใบหนึ่งหรือสองใบเป็นบางครั้ง ร่างเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลม

จันทร์เสี้ยวได้หมอกที่บขาวนวลอยู่เหนือนยอดไม้ ขอบฟ้ายังมีฝนโปรยปราย อาศัยแสงจันทร์สลัวรางและสายตาที่ดีเยี่ยม เสี่ยวซุนจึงเห็นภาพแห่งความซุกมุ่นที่อยู่ข้างใต้

คนชุดดำลึบกว่าคนหลบซ่อนตัวท่ามกลางแสงจันทร์ อาวุธนับไม่ถ้วนมีทั้งยกขึ้นมีทั้งลดต่ำลง ด้านบนเปรอะเปื้อนเลือดที่มีทั้งสีแดงและดำ

กำแพงไร้รูปที่เกิดจากคนชุดดำกักขังล้อมคนไว้หนึ่งคน ร่างในชุดสีขาวแขนเสื้อปลิวสะบัดแต่กลับอาบย้อมไปด้วยเลือด ในสีเลือดแดงๆ เจือด้วยสีดำ มีเพียงกระบี่สีเงินยวงเล่มนั้นที่มีได้เลอะเลือด แม้จะแหงนทูลูหน้าอกคนชุดดำแต่ก็ยังสะออดเอื่อยม่อ่ง ไม่เปื้อนรอยเลือดใดๆ

ดูจากเลือดพวกนั้นแล้ว เสี่ยวซุนก็รู้ว่าคนชุดขาวถูกพิษ เขาหลบคางหากคนชุดขาวยังสู้ต่อไปแบบนี้ ถ้าไม่โคจรเล็ดลมเร็วเกินไปจนพิษจูโจมหัวใจตาย ก็คงต้องไปเผ่ายมบาลเพราะเสียเลือดมากเกินไป

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดว่าจะช่วยหรือไม่ช่วย คนชุดขาวพลันรู้สึกถึงลมหายใจของเสี่ยวซุน คนคนนั้นเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตากระจางใสเย็นชาสบสายตากับเสี่ยวซุน เสี่ยวซุนกะพริบตา ไม่กล้าเชื่อในสิ่งที่ตนเองเห็น

คนงาม! คนงามที่งามลุ่มบ้านลุ่มเมือง! คิ้วงามดั่งหมึกวาด นัยน์ตาดุจคลื่นน้ำ ทุกท่วงท่าที่ร้ายกระบี่ประหนึ่งควบซีเกลียวคลื่น คมกระบี่วาดผ่านที่ใด

ก็ราวกับกองกำลังทหารและม้าเรือนพัน เจียบไว่ดุดันดุจธรรมชาติสร้าง

คนงาม! งามจนกางของขาจะหล่นลงมาแล้วหุบไม่ได้ น้ำลายก็ทะลัก
ราวกับกระแสน้ำเชี่ยวกราก

เพียงแต่ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่เสียวซุนตะลึงงันอยู่นั้น แม้วงตาดูนั้น
จะงดงาม แต่กลับขาดความนุ่มนวล ฉาบฉวยความดูถูก เท่าที่สายตามองเห็นนั้น
คือความเย็นยะเยือกและเดียดายคล้ายคนที่เหียวเขาไร้ความรู้สึก

"ตงฟางอวินซิง! เลิกขัดขึ้นได้แล้ว ยอมมอบตัวเสียเถอะ ท่านประมุข
บอกแล้วว่าเป็นหรือตายนั้นไม่เกี่ยง เจ้าไม่มีโอกาสให้หนีรอดแล้ว" คนชุดดำ
ที่เป็นหัวหน้าฉีกยิ้มอย่างมั่งร้าย

คนงามดื้อรั้นตอบกลับเพียงคำเดียว "หิ!"

เสียวซุนเห็นคนงามควบคุมสติอารมณ์ มองเขาแวบเดียวแล้วก็ไม่ได้
สนใจอีก เฟ่งสมาธิกลับไปท่ร้างคนชุดดำแล้วกวัดแกว่งกระบี่เข้าโรมรันต่อ
ทว่าแค่เพียงแวบเดียว...แวบเดียวน้อยๆ นั้นเสียวซุนก็ได้ตัดสินใจแล้ว

เขาจะปล่อยให้คนงามเช่นนี้ต้องตายจากไปได้อย่างไร คนผู้นี้จะตายไม่ได้

เสียวซุนหยิบขวดยาออกมาจากอกเสื้อ กระแสลมและแสงสว่างกำลังดี
ผละเอืดยดกลมพัดไปถึงบริเวณที่คนชุดดำต่อสู้กัน เสียวซุนปากก็พิมพ์าท่อง
"หนึ่ง สอง สาม..."

คนชุดดำสังเกตเห็นเขาแล้วก็ทวาด "ไอ้คนต่ำช้าที่ไหน!"

"สี่ ห้า หก เจ็ด!" เสียวซุนยังคงท่องต่อไปจนกระทั่งสิ้นเสียงคำว่าเจ็ด
คนชุดดำลืบทว่าคนก็ล้มระเนระนาดไปตามๆ กันดังตึงๆ มีเพียงคนงามที่อยู่
ตรงกลางที่ยังฝืนใช้กระบี่ยันไว้ ไม่ได้ล้มปะพื้นโคลน

เสียวซุนหัวเราะแล้วกระโดดลงมาจากยอดไม้อย่างคล่องแคล่ว
เตะคนชุดดำที่เป็นหัวหน้า ทำเอาคนคนนั้นถลึงตาใส่เขาทีหนึ่ง

"เจ้าเป็นใคร! บ้างอาจตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักภูษานิลของข้า"

"ข้าคือปู่ของเจ้า ไยข้าจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักภูษานิลของเจ้านั้นของเจ้า
ไม่ได้" เสียวซุนแกว่งขวดยาสี่เหลี่ยมสด หัวเราะแบบที่เรียกว่าล้าพองใจ
'ยาเจ็ดก้าวมึนงง' ที่จ้าวเสียวซุนปรุงขึ้นเป็นพิเศษพอได้ออกโรงก็ได้รับ

คำชื่นชมจากทุกคน ล้มไปสิบแปดคนจากสิบเก้าคน ส่วนคนงามเหมือนจะมีกำลังภายในแข็งแกร่งกว่าคนชุดดำอยู่คนเดียว จึงไม่ได้ล้มพับไปในครู่เดียว

"เจ้า!" คนชุดดำโกรธแค้นจนเกือบจะพูดอะไรไม่ออก

คนงามมองเขาด้วยดวงตาที่เย็นยะเยือก เสียวขนกับขูดตาแล้วเดินไปทางคนงาม เขายื่นมือออกไปหมายจะประคองคนงามที่มีนามว่าตงฟางอวิ้นซิง แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะยกกระบี่ขึ้นจู่โจมเขา กระบวนท่ารวดเร็วพุ่งตรงมาที่อวัยวะสำคัญของเขา

เสียวขนใจหายวาบ ดีที่กำลังภายในของอีกฝ่ายพร่องไปพอสมควรแล้ว กระบวนท่านี้จึงมีพลังสังหารไม่มาก เขาเบี่ยงตัว ดีดนิ้วสะเทือนกระบี่เล่มนั้น แล้วพลิกมือยึดกุมชีพจรของอีกฝ่าย

จุดชีพจรมิ่งเหมิน* ถูกตรึงไว้ทำให้ไม่อาจขยับเขยื้อน ความรังเกียจแวบผ่านในสายตาเย็นเยือกของอวิ้นซิง

อวิ้นซิงเห็นคนตรงหน้าผมแผ่ยุ่งเหยิง ทั้งตัวเปียกชื้นและเหม็นฉุนหน้าข้างยังเลอะโคลนและเหนียวเหนียวเต็มไปหมด ไม่รู้เป็นขาทานจากที่ไหน แต่กลับมีวิชาติดตัวและมียาประหลาด เมื่อถูกแตะต้องด้วยสิ่งสกปรกเช่นนี้ เขาก็รู้สึกอึดอัดจนขนลุกชันไปทั้งตัว

"ปล่อย" อวิ้นซิงรู้สึกอยากอาเจียน

เมื่อตรวจชีพจรของอีกฝ่ายแล้ว ทั้งรู้สึกว้าเหว่ของเจ้าตัวผิดปกติ เสียวขนจึงยิ่งแสดงความเป็นมิตรทันที และหลังจากปล่อยมือแล้วก็ยังถอยไปอีกหนึ่งก้าวด้วย

ตอนนี้อวิ้นซิงด้านทานฤทธิ์ยาเจ็ดก้าวมันงไม่ไหวอีกต่อไป จึงคะมำลงบนพื้น

หลังจากที่ใบหน้าแปะพื้นที่ผดงจนกลายเป็นโคลนแล้ว อวิ้นซิงก็หมดตัว

สกปรกตายชัก ผุ่น ใบไม้ ดิน แอ่งน้ำ และพื้นที่เลอะคราบเลือดเป็นต่างดวง

* จุดมิ่งเหมินอยู่ตรงกระดูกสันหลังบริเวณช่วงเอว เป็นจุดชีพจรประตู่ชีวิต

"แม่นาง เจ้าถูกพิษร้ายแรง" เสี่ยวซุนนั่งยองอยู่ตรงหน้าอวีนซิงไม่กล แต่ไม่ได้เข้าใกล้เขามากเกินไป มองอีกฝ่ายพร้อมกับเอ่ยขึ้น "ทั้งยังบาดเจ็บสาหัสด้วย"

แม่นาง? คำเรียกนี้ทำให้อวีนซิงไม่สบอารมณ์ถึงขีดสุด เขายื่นมือสำรวจในอกเสื้อ จากนั้นก็บิดข้อมือขัดเข็มดอกท้อที่เรียวบางราวกับขนวัวหลายเล่มแหวกผ่านอากาศมุ่งไปทางเสี่ยวซุน

เสี่ยวซุนตกใจจนรีบหลบหลีก แต่ยังมีเข็มสองสามเล่มขัดเข้าแขนเขาจนได้

"โอ๊ย เจ็บมาก เจ็บมาก!" เสี่ยวซุนร้องโอดโอย "เจ้าทำอะไร!"

คนงามใช้พลังเหวี่ยงสุดท้ายไปจนหมด ยาเจ็ดก้ามมึงงอกฤทธิ์โดยสมบูรณ์ อวีนซิงยังไม่ทันแม้แต่จะตอบคำ เพียงแค่มองเสี่ยวซุน ในดวงตาที่เย็นชานั้นมีความเป็นปรปักษ์

เสี่ยวซุนตระหนักถึงวันที่ ดีหน้าเศร้าบอก "ข้าอยากช่วยเจ้า ไม่ได้มีเจตนาร้ายนะ!"

แสงจันทร์นวลส่อง รัศมีสีเงินขาวนวลสาดส่องบนผืนป่าอย่างแผ่มซำ อวีนซิงยังคงมองเสี่ยวซุนโดยไม่พูดอะไรสักคำ สายตาที่ว่างเปล่าไร้ความรู้สึกชวนให้เสี่ยวซุนขนลุก

อวีนซิงไม่เชื่อคำพูดของเสี่ยวซุน คนแปลกหน้าคนหนึ่งที่ไม่เคยพบกันมาก่อนในป่าไม่มีค่าพอให้เขาเชื่อถือ

ตอนนี้พิษที่เมื่อครู่ฝันโคจรพลังควบคุมขณะประมือกับคนชุดดำตีกลับขึ้นมา เลือดลมจึงพุ่งขึ้นมาทันที ในลำคอรู้สึกถึงความหวาน เลือดค่านึงพุ่งออกมาจากปากอวีนซิง เริ่มต้นจากกลางอก ความเจ็บที่เกิดจากมีดเข็ญเข้ากระดูกแผ่ลามไปทั่วสรรพางค์กายอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดแสนสาหัสทำให้เขากุมด้ามกระบี่ในมือไม่อยู่อีกต่อไป กระบี่หลุดร่วงลงพื้น เขาอึดอัดกระดูกไปทั้งร่าง ความเจ็บปวดที่หยุดไม่ได้ทำให้เขาสั่นเทาไปทั้งตัวอย่างยากจะควบคุม

เสี่ยวซุนเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปสกัดจุดชีพจรสำคัญทั่วร่างอวีนซิง

แต่กลับไม่อาจหยุดยั้งอาการรุนแรงที่เกิดจากพิษได้

เขารีบปลดท่อสัณหารวลงบนพื้นโคลน ล้วงขวดยาสีแดง เทยาสีแดง ออกมาหนึ่งเม็ด บีบขากรไกรอวินซึ่งให้อ้าปากกลืนลงไป แล้วรินสุราดอกท้อ ในกระเป๋าสีน้ำให้อีกฝ่ายกินยาไปพร้อมกับสุรา

"เจ้าทนได้ไม่นานเท่าไรหรอก" เสี่ยวซุนเอาท่อสัณหารวสะพายไว้ข้างหน้า ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก แล้วดึงอวินซึ่งที่ค่อยๆ หดสติแบบขึ้นหลัง "ไปจาก ที่นี่ก่อนค่อยว่ากัน ศัตรูคู่แค้นของเจ้าคงมีแค่พวกนี้ที่นั่นเท่านั้นกระมัง ข้าคง ไม่ได้ปล่อยใครหลุดรอดไปซะหรือไม่ ที่นี้จะอยู่นานไม่ได้ ถ้าหากรออีกสักพัก แล้วมีคนชุดดำมาอีกกลุ่มจะไม่ได้การ ข้าจะพาเจ้าไปก่อน" เสี่ยวซุนพึมพำ กับตนเองไม่หยุดปาก

"เพราะอะไร..." เมื่อยาถูกกลืนที่มีกลิ่นเลือดรุนแรงเข้าปาก ความเจ็บปวดกับรทเลงเล็กน้อย อวินซึ่งเฝ้าขึ้นในขณะที่มีอาการมึนงง เขาถูกทำให้สับสนแล้ว ขอทานคนนี้อาจช่วยเขาจริงๆ หลังจากที่เขา ชัดเข็มดอกท้ออาบยาพิษใส่เจ้าตัวนะหรือ

"ถ้าหากข้าเป็นเจ้า ข้าจะโคจรพลังรักษาหัวใจและเส้นเลือดก่อน ไหนๆ ข้าก็อยากช่วยเจ้า เจ้าก็ให้ข้าช่วยให้สำเร็จแต่โดยดีแล้วกัน แล้วก็รีบถอน อย่าทุ่มใจดีซ้ำอีก ข้ารับรองว่าจะรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้าให้หายดี ไม่ให้คนพวกนั้นตามหาเจ้าพบ อาวุธลับนั้นของเจ้า..." เสี่ยวซุนปาดน้ำตา "มารดามันเถอะ เจ็บเหลือเกิน..."

คนในหุบเขาต่างรู้ดี เขาจำวเสี่ยวซุนให้ทนอะไรก็ทนได้ แต่ทนลำบาก ไม่ได้ ให้ทนอะไรก็ทนได้ แต่ทนเจ็บไม่ได้ 'ร่างกายบอบบางอย่างผู้ดี' คำนี้ คนสมัยก่อนคงคิดออกมาเพื่อใช้บรรยายเขา ความหมายสอดคล้องเหมาะเจาะ คาดไม่ถึงว่าศึกแรกหลังจากออกจากหุบเขาก็จะได้เจอคนงามที่ไม่ดูตาม้าตาเรือ เขามีน้ำใจช่วยเหลืออีกฝ่าย แต่กลับกลายเป็นเคียวกรำเนื้อหนังตนเอง

"อะ... ฆ่าพวกมันซะ..." อวินซึ่งจวนจะหมดสติ แต่ยังฝังใจกับ ศิษย์สำนักภูษานิลพวกนั้นที่ตามโรมรันเขามาสามวันสามคืน

เสี่ยวซุนหันกลับไปมองคนชุดดำพวกนั้นแวบหนึ่งด้วยความตะลึงงัน

แล้วจึงบอก "แม่นาง เจ้าร้องขอมากเกินไปแล้ว ข้าไม่ฆ่าคนหรอก"

"ฆ่า..." คนพวกนั้นจะปล่อยไว้ไม่ได้

"ไม่ฆ่า!" เสี่ยวซุนหันกลับมาบอกอย่างเฉียบขาด แล้วเดินจากไปอย่างสบายๆ

หลังจากเสี่ยวซุนแบกอวินซิงที่ไม่ได้สติวิ่งหนีอย่างบ้าคลั่งขึ้นไปทางเหนือได้ลิบหลี่* แล้ว พอเห็นว่าเขยอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่พิน จึงหยุดพักและค่อยๆ วางอวินซิงลง จากนั้นเปิดห่อสัมภาระ หยิบยาทาแผลที่ปรุงเองออกมา แล้วก็มองคนงามที่กำลังหลับสนิทแวบหนึ่ง

"แม่นาง แม้เจ้าจะไม่ได้ยิน แต่ข้าก็ต้องพูด อีกสักพักข้าจะเปิดเสื้อผ้าเจ้าเพื่อช่วยทายาให้ ทั้งหมดเพราะอยากช่วยคนเท่านั้น ไม่ได้คิดจะล่วงเกินเจ้า หลังจากที่ได้พินแล้วก็น่าห่มชุดอาวรุกลับใส่ข้าอีก ข้าเป็นคนหนึ่งบางเนื้อนุ่มกลัวเจ็บ"

พูดจบเสี่ยวซุนก็ลื่นน้ำลาย เริ่มทายาที่ต้นแขนให้อีกฝ่ายก่อน แม่นางผิวขาวอมชมพู ลูบแล้วลื่นมีอนัก ให้ตายเถอะ

"ไม่ได้ๆ! ต้องควบคุมตนเองไว้!"

เสี่ยวซุนสายตาระะ สะบัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไปแล้วรีบทายาที่แผลของอวินซิงลงๆ อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ใช้นิ้วมือเล็กสาบเสื้อที่เปื้อนเลือดของคนงามขึ้น แก้มพลันเปลี่ยนเป็นสีแดง

"แม้จะเป็นคนงาม แต่แม่นางเลือดออกมากขนาดนี้ ถึงจะไม่ได้บาดเจ็บไปถึงหัวใจแต่อาการค่อนข้างรุนแรง...ช่วยคนเป็นเรื่องเร่งด่วน...ช่วยคนเป็นเรื่องเร่งด่วน! จ้าวเสี่ยวซุนเด็กบ้าห้ามคิดเหลวไหล..."

เสี่ยวซุนค่อยๆ ดึงสาบเสื้อของอีกฝ่าย เผยให้เห็นเสื้อชั้นใน ทว่ากลับประหลาดใจที่ไม่มีสิ่งที่ควรมี เขาตะลึงงัน สมองพลันว่างเปล่า กว่าที่จะดึงสติกลับมาได้ไม่ถนัดเลย จากนั้นก็ตะลึงงันไปอีกเมื่อเห็นแผ่นอกแบนราบของคนงาม

* หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 นิ้ว เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

"ผู้ชาย..."

เสียวซุนหน้ามิดเกือบจะหงายหลัง

การจู่โจมที่มาแบบปุบปับทำให้เสียวซุนไม่อาจแบกรับไหว ที่แท้คนงาม
ดังเทพธิดาที่บริสุทธิ์เหนือโลกขนาดนี้เป็นบุรุษ!

ไม่ง่ายเลยกว่าจะกลับมาสูดหายใจได้ เขาจึงแฉงอากำยำตรงหน้า
ด้วยความหดหู่ ไร้ยางเสือ ด้วยอาการงงัน สุดท้ายก็เอาเสื้อขาวคลุมไว้ง่าย ๆ
แล้วแบกคนขึ้นหลังออกเดินทางต่อ

"อย่ามันเถอะ...ผู้ชายหน้าตาแบบนี้เอาไว้หลอกคนโดยเฉพาะใช้ไหม..."
เสียงแรงตอนที่เขาเห็นตางอวีนซึ่งคนนี้แวบแรกหัวใจแรกผลิที่ไม่เคยหวั่นไหว
เกิดระลอกคลื่นในรอบสิบแปดปี คราวนี้หวั่นไหวไปเสียเปล่าจริงๆ!

ความคิดฟุ้งซ่านในหัวเสียวซุนเป็นแค่หมอกลอยผ่านไป หลังจาก
ตอนที่แรกตั้งใจเร่งรีบเดินทางก็กลับถูกเขาสะบัดทิ้งไว้ข้างหลังลืมนไปอย่างนับครั้ง
ไม่ถ้วน

คนชุดดำบอกไว้ว่าไม่ว่าเป็นหรือตายก็ต้องจับอวีนชิงกลับไป ดูท่า
อวีนชิงคนนี้จะต้องมีความแค้นใหญ่หลวงชนิดที่ฆ่าพ่อฆ่าแม่ของอีกฝ่าย
คนพวกนั้นไม่เลิกร่าง่ายๆ แน่ ตอนนี้ปกป้องชีวิตของอีกฝ่ายสำคัญกว่า เขา
วางยาเจ็ดก้าวมึนงงไว้อย่างหนักมือ กว่าที่ฟื้นก็ต้องใช้เวลานาน ระหว่างนี้
เขาต้องหนีไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้

วันถัดมาตอนพลบค่ำทางทิศตะวันตก ก่อนที่ดาวพร่างพรายจะขึ้น
ประดับฟ้า เสียวซุนรีบรุดเข้าเมืองในช่วงเวลาก่อนประตูเมืองจะปิด ที่ดูเหมือน
น่าตื่นตระหนกแต่แท้จริงแล้วปราศจากอันตราย เขาเหนื่อยหนักจริงๆ
เมืองหานหยางไม่รู้ไกลจากหุบเขาเทพเซียนแค่ไหน อาจเพราะตอนที่ดื่มสุรา
จนเมามายวิ่งอยู่ในป่ามาหลายวันหลายคืน จากนั้นพอเจอคนชุดดำก็หนีมาอีก
หลายวันหลายคืน ตอนนี้จึงรู้สึกเหนื่อยล้าจนเหมือนเต่าซราพันปี คนบนหลัง
เหมือนกระดองเต่าที่คลุมทับลงมา นักงนเขาเดินหนึ่งก้าวเท้าลื่นไปสิบกว่าครั้ง
ทั้งร่างก็ยิ่งปวดเมื่อยจนยกก้าวเดินอย่างยากลำบากราวกับถูกแช่อยู่ใน

น้ำล้นสายชู

ไม่ง่ายเลยกว่าเสี้ยวขุนจะหาโรงเตี๊ยมเจอ เพิ่งจะย่างเท้าเข้าไปเสี้ยวเออร์ในร้านเห็นเสี้ยวขุนแต่งตัวสกปรกมอมแมม พอขึ้นตามองก็เห็นเขาแบก 'สิ่ง' ที่สวมชุดขาวสะอาดปราบเลือดเป็นต่างดวง ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่ายังมีลมหายใจอยู่หรือไม่ จึงกลอกตาใส่ทันที

"ค่างแรม" เสี้ยวขุนบอกอย่างอ่อนแรง

"เต็มหมดแล้วขอรับ ลูกค้า" เสี้ยวเออร์เดินมาช้าๆ บอกอย่างไม่ค่อยสุภาพ

"ไม่หรอกระมัง 'ไม่ว่างสักห้องเลยรี' มารดามั่นเถอะ เสี้ยวขุนประหลาดใจ

แม้วันชิงจะกินยาของเขาเพื่อระงับพิษที่อยู่ในร่างกายไว้ชั่วคราว แต่หากไม่มีที่ทางให้นอนเขาก็ไม่อาจช่วยรักษาให้ดีขึ้นได้ อีกทั้งข้างหลังยังมีศัตรูตามมา เขาไม่กล้าพักในป่าในเขา ไม่ว่าอย่างไรโรงเตี๊ยมก็ยังมีหลังคาคลุมอยู่หน่อย แต่ในเวลาคับขันแบบนี้กลับบอกว่าห้องเต็มอย่างนั้นรี

"ท่านมาช้าไปขอรับ วันที่สี่สิบเก้าเดือนสิบปราสาทเขาหลิเวียเรียกชุมนุมผู้กล้า คนดังในยุทธภพจะมารวมตัวกันในเมืองหานหยาง ตอนนี้อยู่ในเมืองหานหยางอย่าว่าแต่ร้านเล็กๆ เลย โรงเตี๊ยมทั้งเล็กใหญ่ล้วนแล้วแต่มีคนพักเต็ม ห้องเก็บของและคอกม้าก็ยังมีคนเบียดเสียดกันแน่น ไม่มีที่ว่างแล้วขอรับ!" เสี้ยวเออร์มองลูกค้าที่มาจากต่างถิ่น เบะปากแล้วไม่สนใจอีก พอได้ยินเสียงลูกค้าในโรงใหญ่ร้องเรียกก็รีบไปเสนอน้ำกับบรรดาแขกผู้ดีที่แต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหรา

"ลูกค้าจะสั่งอะไรขอรับ อาหารชื่อดังที่สุดของหอฟ้าหอมเราคือหม้อไฟได้หล้าชั้นเลิศขอรับ..."

เสี้ยวขุนเบะปากเลียนแบบเสี้ยวเออร์คนนั้น ไม่มีเวลาจะไปสนใจอีกฝ่ายอีก จากนั้นก็ไปหาโรงเตี๊ยมอีกสองสามที่ คาดไม่ถึงว่าโรงเตี๊ยมในเมืองนี้จะเต็มแล้วจริงๆ ไม่ว่าไปที่ไหนล้วนไม่มีห้องว่าง

"แย่แล้ว จะเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้" เสี้ยวขุนยืนอย่างมั่นคงด้วยเท้าข้างเดียว

รับลมอยู่บนสัตว์มงคลเขาเฟิง* ที่อยู่สูงบนยอดหลังคาพร้อมเอ๋ยพึมพำ

เขามองเมืองที่จุดไฟสว่างไสวจากที่สูง ทั้งเนื้อตัวมีดวงตาดอกท้อสุกใส
นำหลงใหลเป็นเพียงสิ่งเดียวที่สะอาดไม่เปื้อนฝุ่น เขากะพริบตาลอกไปกลอกมา
ในที่สุดตอนที่เหลือบไปเห็นถนนโคมแดงเส้นนั้น แสงวอมแวมในดวงตา
ก็แวววาบ หัวใจสั่นไหว

เวลาพลบค่ำ เขตหอศณิกาจุดไฟสว่างจ้า โคมโปร่งสีแดงเข้มมากมาย
เหลือคณานับแขวนสูงอยู่บนอาคาร หญิงศณิกางามหยุดเฝ้ายวนใจขึ้นหอไป
ประทีปนิมิต กำลังรอต้อนรับแขก

เสี่ยวซุนเหาะเหินข้ามชายคาและขอบรั้วหลายชั้น หายเข้าไปใน
ระเบียบมิดีที่เกาะเกี่ยวกันหลายชั้นของหอพุทิมะ

คราวนี้เขาไม่ได้เดินเข้าทางประตูใหญ่ ทว่าดิ่งแม่เล่าที่แต่งกาย
อย่างอะร่าอร่ามเตรียมจะลงไปพบแขกที่ชั้นล่างมาเลย แล้วยัดเงินก้อนใหญ่
ไว้ในมือนางพร้อมบอก "รบกวนหาห้องปึกที่เงียบหน่อยให้สักหนึ่งห้อง
ไม่เอาผู้หญิง ส่งกับข้าวและสุราตามปกติ"

แม่เล่าเห็นเงินสีทองเหลืองอร่ามวิบวับอยู่ในมือก็ยิ้มตาหยี อ้าปาก
แล้วรีบบอก "คุณชายน้อยท่านนี้ เชิญตามข้ามาเจ้าคะ!"

ได้ยินคำพูดของแม่เล่าแล้วเสี่ยวซุนก็อดลูบหน้าตนเองไม่ได้ เขาโต
จนป่านนี้แล้วยังเป็นคุณชายน้อยอยู่อีกหรือ

แม่เล่าพาเสี่ยวซุนมาถึงห้องปึกที่อยู่ค่อนข้างห่างไกล แม้ยากจะหลีกเลี่ยง
เสียงขบร้องของนางศณิกา แต่ก็ถือว่าเงียบที่สุดในหอพุทิมะแล้ว

เสี่ยวซุนวางอวั้นชิงบนเตียง จากนั้นก็ยัดเงินอีกสองสามแท่งให้แม่เล่า
กำชับเรื่องสัพเพเหระเล็กๆ น้อยๆ แล้วให้นางออกไป

เสี่ยวซุนถอนใจโล่งอก นับว่าแก้ปัญหาเรื่องที่พักได้แล้ว ขณะที่เขา
กำลังยืมหันไปอยากจะทำที่นั่นหรือนอนพักผ่อนก็กลับได้ยินเสียงพิ้วๆ ของ
อาวุธลับขัดมาทางเขา

"โอ๊ย!!" เสี่ยวซุนกรีดร้องราวกับหมูถูกเชือด ด้วยทำตัวผ่นคลาไคลเกินไป

* เขาเฟิง คือมังกรตัวที่สามในบรรดามังกรเก้าตัว เป็นหนึ่งในสัตว์วิเศษในวรรณคดีโบราณของจีน

จึงหลบไม่ทัน จมูกและแก้มล้วนโดนเข็มขัดหมด

โชคดีที่คนลงมือสูญเสียกำลังภายในไปมากเกินไป อาวุธลับจึงไม่ได้ทิ่มเข้ากระดูก เลี้ยวซุนกลั่นใจดึงเข็มดอกท้อเรียวเล็กพวกนั้นออกมา ดวงตาดอกท้อน้ำตาลัน มองอวินซิงที่หน้าไร้สีเลือดอยู่บนเตียงเจียบๆ

"เจ้าเป็นใคร มีจุดประสงค์ใด ทำไมถึงจับตัวข้ามาที่นี่" อวินซิงเลือดลมพลุ่งพล่าน อยู่ๆ ก็อาเจียนเลือดออกมาหนึ่งคำ สายตาของเขามองตรงไปที่เลี้ยวซุนอย่างเย็นยะเยือกเหมือนกับครั้งแรกที่เห็น

"เจ้าทำแบบนี้กับผู้มีบุญคุณช่วยชีวิตอย่างนั้นหรือ!" เลี้ยวซุนโยนเข็มดอกท้อทิ้งลงพื้นด้วยความหงุดหงิด

"ข้าไม่เคยบอกให้เจ้าช่วย" อวินซิงไม่รับน้ำใจ "ตอบคำถามข้า"

"เจ้ามันช่าง..." เลี้ยวซุนเดือดจัด พ่นลมออกทางจมูกแล้วจึงบอก "ข้าชื่อจ้าวเลี้ยวซุน เป็นแค่คนนอกที่ผ่านทางมา ถูคติหาทช่วยได้ก็ช่วย เห็นคนตกอยู่ในอันตรายแล้วจะไม่นิ่งดูตายเด็ดขาด เพราะฉะนั้นจึงพาเจ้ามาพักชั่วคราวที่หอคณิกาแห่งนี้"

"หอคณิกา!? เจ้าพาข้ามาหอคณิกา?"

เลี้ยวซุนได้ยินเสียงที่แต่เดิมเย็นชาของอวินซิงตอนนี้พลันเปลี่ยนเป็นเสียงสูง

"หอคณิกาแน่แล้ว ทำไม" เลี้ยวซุนบอก "โรงเตี๊ยมทั่วเมืองหานหยางเต็มหมดแล้ว หากไม่ใช่เพราะโชคดีมาเจอที่นี่ เกรงว่าวันนี้คงต้องค้างแรมข้างถนนแล้ว"

"ได้เปลี่ยนเครื่องนอนหรือไม่ ม่านเตียงได้เปลี่ยนหรือไม่" อวินซิงย่นร่างฝืนลงจากเตียง

"เฮ้อ เจ้าจะทำไม่อีก" เลี้ยวซุนรู้สึกที่เจ้าคนผู้นี้เป็นคนสุดโต่งอย่างบอกไม่ถูกจริงๆ

"สกปรกซะมด" อวินซิงขมวดคิ้ว รู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างมาก "เจ้าถึงขั้นกล้าให้ข่านอนบนของที่ผู้อื่นใช้แล้ว"

จากนั้นบ่าวรับใช้ก็เข้ามาส่งน้ำร้อนและอ่างอาบน้ำ เสื้อผ้าสะอาด

และพวกเตาถ่าน เสี่ยวซุนจึงให้พวกเขาเอาที่นอนและฟูกสะอาดๆ มาเปลี่ยน
ทว่าอวินซิงคนนั้นเหมือนกับทมิฬที่ร่างกายเลอะฝุ่นสกปรก จึง
ลงอ่างอาบน้ำติดกันสามครั้ง ยิ่งกว่านั้นอีกฝ่ายคล้ายจะรับกลิ่นบนตัวเขา
ไม่ได้ จึงเขาดิดๆ กันหลายรอบ ถ้าอาวูกลับในมือแน่น เสี่ยวซุนยอมแพ้
ที่อีกฝ่ายเข้มแข็งอย่างเผด็จการ จึงได้แต่ฝืนอาบน้ำด้วยครั้งหนึ่ง พวกบ่าวรับใช้
ยกน้ำไปๆ มาๆ หลายรอบแบบนี้จนสีหน้าเขียวคล้ำกันหมดแล้ว

"เฮ้ นี่ยาทาแผล" เสี่ยวซุนเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว ผมดำเปียกขึ้นสยายอยู่
ข้างหลัง เขาล้วงขวดยาโยนให้อวินซิงแล้วนั่งยองหน้าเตาถ่าน เอาสมุนไพร
ที่เหินไปซื้อเมื่อครู่ใส่หม้อ ตามด้วยน้ำสามชามแล้วต้ม

อวินซิงกำขวดยาไว้ในมือแต่ไม่ขยับ เสี่ยวซุนก็ไม่สนใจเขา เพียงแค่
จ่ออยู่ใกล้ไฟที่เตา บางครั้งก็ใช้กำลังภายในเร่งสมุนไพรในหม้อให้ตัวยา
สามารถละลายในน้ำได้สมบูรณ์ที่สุด

"พิษที่เจ้าได้รับประหลาดนัก ข้าโตมาจนป่านนี้ยังไม่เคยเห็นพิษชนิดนี้
มาก่อน สีหน้าของเจ้าซีดขาว ซีพจรรทั้งแตกชานและสับสน เลือดลมไม่สมดุล
สีเลือดดำเสียยิ่งกว่าน้ำหมึก ตอนที่อาการกำเริบรุนแรงน่ากลัวยิ่ง ข้าได้ยื่นมาว่า
พิษยางนอง* เติมหญ้าไล่ขาด ขาด ตะขบ และสมุนไพรอีกสองสามชนิด
เอามาปรุงด้วยกันจะทำให้คนอยากอยู่ก็อยู่ไม่ได้ อยากตายก็ตายไม่สำเร็จ
มีชีวิตหนึ่งวันมีผู้ตายหนึ่งวัน ในโลกนี้ไม่มีใครถอนพิษนี้ได้ มีเพียงแค่เจ้าตัว
ต้องปลิดชีพตนเองจึงจะหลุดพ้น" เสี่ยวซุนเหมือนพิมพ์กับตนเอง แต่พูดให้
อวินซิงฟังด้วย "ตกลงมีความแค้นใหญ่หลวงอะไรกันแน่ ถึงต้องใช้พิษร้ายแรง
ชนิดนี้ให้ได้"

อวินซิงเพียงแค่แค้นเสียงหืออย่างเย็นชา

นอกหน้าต่าง จันทรเสี้ยวค่อยๆ แลวนตัวขึ้น อวินซิงมองจันทรเสี้ยวสีเงิน
นิ่งเงียบไม่พูดจาวารกับกำลังคิดอะไรบางอย่าง

"กินยาซะสิ" น้ำสามชามเคี่ยวออกมาเป็นลิ่งสีดำนึ่งหนึ่งชาม เสี่ยวซุน
ส่งความสำเร็จของคืนนี้ไปตรงหน้าอวินซิงอย่างเบิกบาน

* ยางนอง หรือยางนองขาว เป็นชื่อพืชมีพิษชนิดหนึ่ง ยางจากต้นมีพิษมาก ใช้ขูดปลายลูกศรเพื่อยิงสัตว์ใหญ่

อวินซึ่งมองยาสีด้าขามนั้นอย่างรังเกียจแล้วเบือนหน้าหนี

"ของดีนะ ข้าใส่ถุงผูกหลัง* ลูกเต๋อย ชะเอม กลอย เก้าอี้ ตู้จิ้ง** สู้ตี*** ช่วยดับร้อนสลายพิษ บำรุงร่างกายและจิตใจ แม้จะช่วยถอนพิษให้เจ้าไม่ได้ แต่ก็ช่วยลดความเร็วที่พิษจะกำเริบได้" เสี่ยวซุนไม่ได้บอกว่ายังมีสูตรลับยาดีของพวกเขาที่หาซื้อด้วยเงินไม่ได้อีกด้วย

"ไม่จำเป็น" อวินซึ่งไม่รับน้ำใจของเสี่ยวซุน

"หากข้าเดาไม่ผิด ทุกคืนตอนที่เจ้าโคจรพลังปราณไปจนถึงเส้นลมปราณเส้นหางชานเจียว**** พิษจะกำเริบเพราะเลือดลมตีกลับ ข้าคนนี้กลัวเจ็บเป็นที่สุดและทนเห็นคนอื่นเจ็บไม่ได้ด้วย เจ้าดื่มมันลงไปดีๆ เถอะ ดื่มแล้วจะไม่ทรมานแบบนั้น" เสี่ยวซุนส่งขามยาไป คาคไม่เถียงว่าอวินซึ่งจะเอามือกันไว้

ทั้งสองคนเพิ่งจะแตะกันแบบนี้ในเวลาสั้นๆ สองมือก็ติดเข้าด้วยกัน ทั้งสองฝ่ายต่างเคลื่อนไหวพลังโดยไม่มีใครยอมใคร เดิมอวินซึ่งมีวิทยายุทธสูงส่งกว่าเสี่ยวซุนไม่รู้เท่าไร แต่เพราะตอนนี้ร่างกายบาดเจ็บสาหัสจึงอ่อนด้อยกว่าเสี่ยวซุนอยู่ชั้นหนึ่ง ผลปรากฏว่าระหว่างที่ดันกันไปดันกันมาจนผลถูกผลักออกไป น้ำยาล้ำค่าก็สาตกกระเซ็นลงบนพื้นจนหมด ขามก็ตกแตกด้วย

"เจ้านี่มันจริง ๆ เลย!" เสี่ยวซุนถูกทำลายน้ำใจจึงโมโหจนเริ่มต่อสู้กับอวินซึ่ง

ตอนต้นทั้งสองฝ่ายแลกหมัดแลกเท้า ใช้พลังกันเต็มที่ แต่เสี่ยวซุนไม่ยอมทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บ เห็นอวินซึ่งขมวดคิ้วขมความเจ็บจึงดึงกระบวณท่ากลับไปหลายครั้ง ผลปรากฏว่าตนเองถูกขัดจนปราชัยยับเยินหน้าก็ยังถูกตบหนึ่งที่เจ็บจนเขาร้องลั่นไม่หยุด

ทันใดนั้นอวินซึ่งก็ส่งเสียงโอดอ่างพร้อมพ่นเลือดออกมาคำใหญ่ เหงื่อเย็นบนหน้าผากไหลไม่หยุด เสี่ยวซุนเห็นดังนั้นก็รีบหยุดต่อสู้เข้าไปตรวจดูอีกฝ่าย

* ถุงผูกหลัง เป็นพิษท้องถิ่นในจีน ใช้เป็นยาแก้ตาแดง คุดทะราด และกามโรค

** ตู้จิ้ง หรือไต้ต่ง คือไม้ยืนต้นขนาดเล็ก เปลือกมีฤทธิ์เป็นยาใช้บำรุงตับไต

*** สู้ตี หรือเส็กตี เป็นสมุนไพรบำรุงไต บำรุงเลือด

**** เส้นลมปราณเส้นหางชานเจียว คือหนึ่งในเส้นลมปราณมือ เริ่มต้นที่มือ ไหลเวียนผ่านแขนขึ้นไปถึงศีรษะ

ด้วยความเป็นห่วง ดูท่าอวินซึ่งจะพิษำกำเรบอีกแล้ว

"ยังเหลือยาอยู่อีกนิดหน่อย" เสี่ยวซุนวิ่งไปเทยาครึ่งชามสุดท้ายในหม้อ บังคับตึงปากของอวินซึ่ง กรอกยาลงไปนคอเขา อวินซึ่งเกร็งแน่นไปทั้งตัว ขณะที่สำลักก็ไม่อาจแบ่งกำลังเล็กน้อยไอลาออกมาได้

ความเจ็บปวดที่นำกลั้วนี้ราวกับตกลงไปในน้ำเดือด ผิวทุกตารางซุน* ได้รับความทรมานจากไฟและน้ำที่ลวกให้ละลาย ทว่าขณะเดียวกันในท้อง และในกระดูกก็เหมือนถูกตอกด้วยสั้วเป็นพันเป็นหมื่นเล่ม ทำให้อยากมีชีวิตร ก็ไม่ได้ อยากรตายก็ไม่สำเร็จ รสชาตินี้วันหน้าเขาจะต้องมอบคืนให้คนผู้นั้น เป็นเท่าตัวอย่างแน่นอน

พลังปราณบริสุทธิ์ถ้ำเข้ามาจากแผ่นหลังซ้ำๆ ละลายยาครึ่งชาม ที่เขาคัดไปเมื่อครู่อย่างรวดเร็วให้ตัวยวดยาวอยู่ในแขนขาและกระดูก

เขาลืมตาโผลง ระหว่างที่สติสัมปชัญญะพรวเลือนกลับเห็นดวงตาดอกท้อคู่หนึ่งที่มีไอน้ำกระจางใส และใบหน้าคมคายที่ล้างสะอาดแล้ว ประหนึ่งหยกงามประดับมาลาเผยให้เห็นความห่วงหาอาทร

"ไม่เป็นไร ข้าช่วยถ้ายพลังให้เจ้า" เสี่ยวซุนบอกเบาๆ

เพราะไม่ชอบกระทั่งให้ร่างกายผู้อื่นแนบชิดอยู่ใกล้ ตอนที่มือของเสี่ยวซุน ใกล้เคียงเข้ามา อวินซึ่งยังไม่ทันได้คิด เข้มเล่มเล็กสองสามเล่มก็ทิ่มหลังมือของ เสี่ยวซุนอีก

เสี่ยวซุนยิ้มเจื่อนบอก "หากเจ้าจะทิ่ม รอให้ผ่านด่านนี้ไปก่อนแล้วข้าจะให้เจ้าทิ่ม ไม่หลบไม่หลีกด้วย ตกลงไหม"

พลังปราณถ้ำเข้ามาไม่ขาดสายโดยไม่หยุดพักจนกระทั่งกลางดึก ตั้งแต่ต้นจนจบอวินซึ่งไม่อาจเข้าใจได้ว่าคนที่ชื่อจ้าวเสี่ยวซุนคนนี้มีจุดประสงค์ใดกันแน่

ทั้งๆ ที่มุมปากของเขายวมและยังมีรอยเลือดซึม

ทั้งๆ ที่รู้ว่าตนซึ่งขัดเข้มดอกท้อใส่เป็นคนอำมหิตขนาดไหน

ทำไมทุกครั้งตอนที่เขาพิษำกำเรบ อีกฝ่ายกลับคิดแต่จะช่วย

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 คืบ (เขียนะ)

เพราะอะไร...ถึงได้อ่อนโยนกับเขาเช่นนี้

กลิ่นหอมอวลฟุ้งทั่วห้อง หลังจากที่ควบคุมพิษในร่างกายให้สงบลงได้
ชั่วคราว อวินจึงก็ถูกเรียกสติกลับมาด้วยกลิ่นหอมประหลาด

คนคนนั้นที่นอนอยู่ข้างๆ เหมือนจะหลับไปแล้ว อวินจึงพลิกตัวมอง
อีกฝ่าย เห็นเพียงเส้นผมสีดำเปียกชื้นแนบติดกับใบหน้าเนียนนุ่มเรียบลื่น
หยดเหงื่อเล็กๆ ชุ่มเต็มหน้าผาก คนคนนี้สูญเสียพลังปรารถนาไปนับไม่ถ้วน ช่วยให้
เขาข้ามพ้นความเจ็บปวดจากอาการพิษกำเริบ

กลิ่นหอมจากเครื่องประทีปโฉมในหอศณิกาวอลผ่านออกมาจาก
เครื่องนอน กลิ่นแบ่งดาดๆ ในตอนแรกกลับถูกแทนที่ด้วยกลิ่นหอมสดชื่น
ของสมุนไพร กลิ่นหอมประหลาดอวลจากร่างคนคนนั้น ที่น่าแปลกคือกลิ่นนี้
ไม่ทำให้เขารำลึกถึง กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่คล้ายมีและคล้ายไม่มีลอยเข้ามาใน
โพรงจมูก ทำให้เขาเกิดความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้

เห็นเด็กหนุ่มที่หล่อเหลาใจกล้า เรียวกังวามประณีต ดวงหน้าราวกับ
ดอกบัว กลีบปากดั่งแฉกชาดคนนี้แล้ว อยู่ๆ ความรู้สึกของอวินจึงพลันสั่นไหว
พิชร้ายกาจที่เดิมนั้นซม่ว้อย่างสุดความสามารถได้ล่าถอยไปอย่างรวดเร็ว
จากนั้นสิ่งที่มาถึงคือคลื่นยักษ์ที่ซัดโหมเข้ามาอย่างต่อเนื่องชวนให้คนปั่นป่วนใจ

"เอาอีกแล้ว" อวินจึงสูดหายใจเข้าลึก เดิมนั้นอยากจะผ่อนคลาย
ความร้อนแฉ่งในร่างกายที่พลุ่งพล่านขึ้นมาจะทันหัน แต่กลับคิดไม่ถึงว่า
ที่สุดเข้าไปในโพรงจมูกทั้งหมดกลับเป็นกลิ่นหอมประหลาดที่แผ่อวลจากร่าง
ของคนคนนั้น ท้องน้อยพลันร้อนรุ่ม ร่างกายสั่นเทาในพริบตา

เมื่อกินพิษจันทร์ครึ่งเสี้ยวไปแล้ว วันขึ้นสิบห้าค่ำที่จันทร์เต็มดวงผ่านไป
อาการจะเริ่มกำเริบ ตกค่ำพอพระจันทร์ขึ้นจะเจ็บปวดสาหัสทั่วทั้งร่างก่อน
หลังจากที่ความเจ็บปวดสงบลงแล้วพิษจะเปลี่ยนรูป ทำให้สติสัมปชัญญะ
สับสนกระตุ่นความปรารถนาราคะให้ปั่นป่วน ทรมานซ้ำๆ เช่นนี้

พิชร้ายค่อยๆ ยึดกุมอวัยวะภายใน ชีวิตถูกบั่นทอนพร้อมกับเดือนดับ
จนกระทั่งพิษเข้าสู่หัวใจทำลายสติสัมปชัญญะ วันแรกของจันทร์ดวงใหม่

เลือดออกเจ็ดทวาร ลื่นชีวาในเวลาแค่เพียงสิบห้าวันเท่านั้น

หลันซิงแห่งสำนักภูษานิธ คนที่มีความแค้นใหญ่หลวงกับเขา ใช้วิธีด่าซ้ำ
จนโอกาสตอนที่เขาไม่ทันระวังวางยาพิษเขา หน้าซ้ายยังเป็นพิษที่ไม่มีใคร
ถอนพิษได้ ไม่เพียงแค่อยากให้เขาอยู่ไม่สู้ตายเท่านั้น แต่อยากให้เขาอับยศอดสู
ยิ่งกว่า

พิษกำเริบ...เขาทนไหว แต่ความรู้สึกหวั่นไหว่นั้นช่างทรมานแสนเชียว
ตั้งแต่เด็กเขาไม่ชอบเข้าใกล้ผู้คน รังเกียจความปรารถนาของชายหญิงเหลือแสน
หลันซิงวางยาเขา จับตัวเขาไปจากเมืองหลวงแล้วหาหญิงคนงามมาอยู่ใกล้ชิดเขา
หญิงผู้นั้นเพิ่งจะเปลื้องเสื้อผ้าเขาก็ถูกเขาสังหารเพราะผิวเนื้อสัมผัสกัน
น่าสะอิดสะเอียนทำให้ยากจะทานทนจริงๆ

"หลันซิง จะต้องมีสักวันที่ข้าคืนทั้งหมดนี้ให้เจ้า"

เพราะรู้สึกร้อนรุ่มยากจะทานทน อวินซิงจึงลุกขึ้นเทน้ำเย็นดื่ม ทว่า
แม้กรอกน้ำลงท้องหมดกาแล้ว กระแสความร้อนก็ยังคงดั่งมันอยู่ในร่างกาย
ไม่สูญสลาย ไม่มีแววจะลดลง ความปรารถนาไม่มีที่ให้ระบาย สะสมอยู่ที่
สะโพก แผลเผาทั่วร่าง

สิบกว่าวันมานี้อวินซิงฝันระงับฤทธิ์ยา แม้พอถึงตอนท้ายสุดชีพจรจะตกลับ
จนเจ็บปวดยากจะทานทน เขาก็ไม่มีทางให้หลันซิงได้สมใจเด็ดขาด

ในลำคอรู้สึกถึงความคาว อวินซิงขมกลืนเลือดให้กลับลงไป ตอนนี้
กำลังที่มือไม่สั่นไหวจนผลอปปี้ถ้วยลายครามในมือแตก แสงเทียนบนโต๊ะ
ดับมอดเพราะโดนพลังขัด ในห้องปิดทึบอยู่ในความมืดมิด มีเพียงแสงไฟ
สีม่วงอมแดงนอกทางเดินยาวที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง

เสียงถ้วยแตกทำให้เสียงซุนที่ไม่ได้หลับสนิทตื่นขึ้น เขากถาม "เป็นอะไร
หรือ"

อวินซิงหันกลับมา เห็นดวงตาที่ราวกับสายน้ำมองเขานิ่ง แววตาสีดำ
สุกใสเจือด้วยความฉุนเฉียว อีกฝ่ายกำลังถามเขา

เสียงซุนเห็นอวินซิงไม่ตอบจึงเป็นฝ่ายลงจากเตียงไปช่วยจับชีพจร
ให้อวินซิงเอง

ชีพจรถูกกุมไว้เดิมเป็นเรื่องต้องห้ามที่สุดของคนผียุทธ ทว่าอวันชิงกลับลื้มขัดขึ้นสะบัดมือเสียวซุนออก และลื้มไปว่าควรขัดเข็มดอกท้อใส่อีกฝ่าย

"เอ?" เสียวซุนเงยหน้าขึ้นมองอวันชิงด้วยความประหลาดใจ "คนงามเจ้าถูกพิษอะไรกันแน่ ทำไมถึงประหลาดขนาดนี้"

"คนงาม?" อวันชิงหรีดตาอย่างไม่พอใจ ขึ้นข้อมือออก แล้วบนบ่าของเสียวซุนก็มีเข็มเล็ก ๆ สีเงินยวงหลายเล่มเพิ่มขึ้นมาทันที แต่คราวนี้เข็มทิ่มทะลุเสื้อผ้าด้วยพละกำลังเพียงเล็กน้อยจึงเข้าเนื้อไม่ถึงหนึ่งซุน

"โอ๊ย! เจ้าเป็นคนงามมากจริงๆ นี่ ไม่อย่างนั้นจะให้ข้าเรียกเจ้าว่าอะไรเล่า!" เสียวซุนกระโดดหลบ รีบดึงเข็มออก

เห็นดวงหน้านวลเนียนของเสียวซุนเดือดเป็นพื้นเป็นไฟแล้วยังทำตัวเป็นเด็ก ๆ อวันชิงไม่รู้ว่าจะทำไมล้าคอถึงแห้งผาก

คนคนนี้ไม่เหมือนทุกคนที่เขาเคยพบมา ทำไมเขาจึงรู้สึกว่าคุณคนนี้น่าจะเชื่อใจได้

ฤทธิ์ยากำลังปลุกเร้า อวันชิงความคิดปั่นป่วนไม่อาจควบคุม หากในยามปกติเขาจะไม่อนุญาตให้ใครหน้าไหนเข้าใกล้ตัวเขา ทว่าคนคนนี้กลับอุดช่องว่างของเขาอย่างเงียบเชียบ ทำให้เขาสับสน

"ระจับไม่ได้" เสียวซุนโผล่ขึ้น

"อะไร" อวันชิงฟังไม่ชัด

"ข้าบอกว่าพิษนี้ระจับไม่ได้!" เสียวซุนตั้งท่าระวังเล็กน้อยพร้อมเดินเข้าไปใกล้อวันชิง กลัวว่าอวันชิงจะใช้เข็มเล็กๆ พวกนั้นจัดการเขาอีก

จากนั้นเสียวซุนก็เอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "พิษชนิดนี้แปลกประหลาด ตอนนี้ชีพจรของเจ้าอ่อนแรง ร้อนรุ่มไปทั้งร่าง สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องระบายความร้อน การฝืนใช้กำลังภายในระจับไว้ไม่เป็นประโยชน์แน่นอน หากกำลังภายในระจับพิษไม่อยู่แล้วตีกลับจะสะท้อนอวัยวะภายใน เส้นเลือดถูกทำลาย วันหน้าต่อให้ถอนพิษแล้วก็จะกลายเป็นคนพิการ"

"แล้วตอนนี้ควรทำอะไร" อวันชิงหายใจถี่กระชั้นนิดๆ กลิ่นหอมทั่วห้องคล้ายจะเข้มข้นขึ้นเล็กน้อย เขามีอาการมึนงงหน่อยๆ

"ง่ายมาก" เสียวซุนจิกยิ้มชั่วร้าย "ที่นี่คือหอศนิกา ข้าเรียกแม่นาง
ให้เจ้าคนหนึ่งก็เรียบร้อยแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623853.html>